

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptesprezece

Dezvăluirea iminentei Legi duminicale: O analiză tipologică a semnului pentru a fugi

Jeff Pippenger
2024-03-05

Sora White identifică legea duminicală iminentă drept „semnul” care a fost prefigurat de oștirile Romei care au încercuit Ierusalimul în anul 66 și, procedând astfel, ea identifică o clasă care are ochi ce nu văd și urechi ce nu aud.

Veșnicia se întinde înaintea noastră. Cortina este pe punctul de a fi ridicată. Noi, cei ce ocupăm această poziție solemnă și responsabilă, ce facem, la ce ne gândim, de ajungem să ne agățăm de iubirea noastră egoistă de tihnă, în timp ce suflute se pierd în jurul nostru? Au devenit inimile noastre cu totul împietrite? Nu putem simți sau înțelege că avem o lucrare de îndeplinit pentru mântuirea altora? Fraților, sunteți dintre aceia care, având ochi, nu văd și, având urechi, nu aud? În zadar v-a dat Dumnezeu cunoașterea voii Sale? În zadar v-a trimis El avertizare după avertizare? Credeți declarațiile adevărului veșnic privitoare la ceea ce este pe cale să vină asupra pământului, credeți că judecățile lui Dumnezeu atârnă asupra oamenilor, și puteți totuși să stați în tihnă, indolenți, nepăsători, iubitori de plăceri?

„Acum nu este vremea ca poporul lui Dumnezeu să-și lege inima de lume sau să-și adune comori în lume. Nu este departe vremea când, asemenea ucenicilor de la început, vom fi constrânși să căutăm un adăpost în locuri pustii și singurate. Așa cum asediul Ierusalimului de către oștirile romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii din Iudeea, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră, prin decretul care impune sabatul papal, va fi pentru noi un avertisment. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, ca pregătire pentru părăsirea orașelor mai mici, pentru locuințe retrase în locuri izolate din munți.” Mărturii, volumul 5, 464.

Imminenta lege duminicală din Statele Unite este semnalul de avertizare („semnul”), „de a părăsi marile orașe, pregătitor pentru părăsirea celor mai mici, spre locuințe retrase în locuri izolate, printre munți.” Adventismul laodicean este, în mare măsură, neconștient de faptul că criza legii duminicale din Statele Unite împlinește „semnul” despre care se vorbește în The Great Controversy. Acesta este tipificat de „semnul” de la începutul celor trei ani și jumătate. „Semnul” s-a împlinit la primul asediu al Ierusalimului, care a avut loc în anul 66, și tipifică „stindardul” care este înălțat odată cu legea duminicală ce urmează să vină în curând.

Distrugerea propriu-zisă a Ierusalimului a fost împlinită de Titus în anul 70 d.Hr., iar asediul lui Titus fusese mai întâi prefigurat în asediul lui Cestius din anul 66 d.Hr., căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul său. Asediul inițial al lui Cestius a fost "semnul" de a fugi pe care îl dăduse Isus, nu asediul lui Titus. Unul era asediul de la început, celălalt era asediul de la sfârșit.

„Niciun creștin nu a pierit în timpul distrugerii Ierusalimului. Hristos le dăduse ucenicilor Săi un avertisment, iar toți cei care au crezut cuvintele Sale au stat de veghe după semnul făgăduit. 'Când veți vedea Ierusalimul împresurat de oștiri', a spus Isus, 'să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți; iar cei ce sunt în mijlocul lui să iasă afară.' Luca 21:20, 21. După ce romanii, sub Cestius, au înconjurat cetatea, au părăsit pe neașteptate asediul, când totul părea favorabil unui atac imediat. Asediații, deznădăjduiți de reușita unei rezistențe, erau pe punctul de a se preda, când generalul roman și-a retras trupele fără nici cea mai mică rațiune aparentă. Dar providența milostivă a lui Dumnezeu călăuzea evenimentele spre binele poporului Său. Semnul făgăduit fusese dat creștinilor care așteptau, iar acum li se oferea o ocazie tuturor celor care voiau să asculte de avertismentul Mântuitorului. Evenimentele au fost rânduite astfel încât nici iudeii, nici romanii să nu împiedice fuga creștinilor. La retragerea lui Cestius, iudeii, făcând o ieșire din Ierusalim, au urmărit armata lui în retragere; și, în timp ce ambele forțe erau astfel pe deplin angajate, creștinii au avut prilejul să părăsească cetatea. În același timp, țara fusese, de asemenea, curățată de vrăjmași care ar fi putut încerca să le taie calea. În vremea asediului, iudeii erau adunați la Ierusalim pentru a ține Sărbătoarea Corturilor, și astfel creștinii din toată țara au putut să-și facă scăparea neîmpiedicați. Fără întârziere au fugit într-un loc de scăpare - cetatea Pella, în ținutul Pereei, dincolo de Iordan.” Marea Controversă, 30.

Asediul Ierusalimului de către Cestius în anul 66 a împlinit „semnul” de avertizare pe care Hristos îl consemnase pentru creștinii acelei istorii, dar asediul lui Titus din anul 70 d.Hr. nu a oferit niciun „semn” pentru a fugi. În acel asediu nu mai rămăseseră creștini în cetate, iar acel ultim asediu a dus la distrugerea Ierusalimului, iar în distrugerea Ierusalimului „niciun creștin nu a pierit”, căci creștinii fugiseră la începutul acelei istorii.

Forțele iudaice, urmărindu-l pe Cestius și armata sa, au căzut asupra ariergărzii lor cu o asemenea înverșunare încât i-au amenințat cu nimicire totală. Cu mare greutate au izbutit romanii să-și asigure retragerea. Iudeii au scăpat aproape fără pierderi și, cu prada lor, s-au întors în triumf la Ierusalim. Totuși acest succes aparent nu le-a adus decât rău. Le-a insuflat acel duh de împotrivire îndârjită față de romani care, în scurtă vreme, a adus nenorocire de nespus asupra cetății sortite pieirii.

Îngrozitoare au fost calamitățile care s-au abătut asupra Ierusalimului când Titus a reluat asediul. Cetatea a fost încercuită în vremea Paștelui, când milioane de iudei erau adunați înăuntrul zidurilor ei. Marea Controversă, 31.

De la Sărbătoarea Corturilor din anul 66 până la Paștele din anul 70 sunt trei ani și jumătate, ceea ce, profetic, reprezintă o mie două sute șaiszeci de zile. Din anul 66 până în anul 70, Roma păgână a călcat în picioare sanctuarul și oștirea, precum Roma papală a călcat în picioare cetatea sfântă timp de patruzeci și două de luni, din anul 538 până în anul 1798.

Dar curtea din afară a templului, las-o la o parte și n-o măsură; căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:2.

Atât Roma păgână, cât și Roma papală au călcat în picioare Ierusalimul timp de o mie două sute șaiszeci de zile (ani), arătând astfel că Roma modernă ar călca în picioare Ierusalimul spiritual al

zilelor de pe urmă pentru o perioadă simbolică de o mie două sute șazeci de zile. Acea perioadă simbolică ar începe odată cu iminenta lege duminicală din Statele Unite, când rana de moarte va fi vindecată.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte s-a vindecat; și tot pământul s-a minunat, mergând după fiară. Și s-au închinat balaurului care i-a dat putere fiarei; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei? Cine poate să poarte război cu ea? Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:3-5.

Cele patruzeci și două de luni simbolice ale persecuției papale constituie «ceasul» crizei legii duminicale. Acel «ceas» începe cu un «semn» (stindardul) și se încheie cu «semne». «Semnul» stindardului, la legea duminicală, îi va determina pe toți creștinii care încă se află în Babilon să fugă spre muntele cel sfânt și slăvit, care a fost înălțat (ridicat) deasupra celorlalte dealuri.

Și va fi în zilele de pe urmă că muntele casei Domnului va fi întemeiat ca vârful munților și se va înălța mai presus de dealuri; și toate neamurile se vor revărsa către el. Și multe popoare vor merge și vor zice: Veniți, și haidem să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Sale și să umblăm pe cărările Sale; căci din Sion va ieși legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului. Isaia 2:2, 3.

Fuga din orașe, odată cu decretul prin care se impune închinarea duminicală, a fost prefigurată atât de fuga creștinilor din anul 66, cât și de fuga Bisericii din anul 538, care a fugit în pustie.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile. Apocalipsa 12:6.

Distrugerea Ierusalimului, de la primul asediu până la ultimul, a durat trei ani și jumătate, dar un mesaj de avertizare privind distrugerea care avea să vină a fost dat timp de șapte ani, trei ani și jumătate înainte de primul asediu și trei ani și jumătate după.

Toate prevestirile date de Hristos cu privire la distrugerea Ierusalimului s-au împlinit întocmai. Evreii au experimentat adevărul cuvintelor Sale de avertizare: „Cu ce măsură măsurăți, cu aceea vi se va măsura din nou.” Matei 7:2.

S-au arătat semne și minuni, prevestind dezastru și pieire. În miezul nopții o lumină nefirească a strălucit deasupra templului și a altarului. Pe nori, la asfințit, se zugrăveau care de război și ostași adunându-se pentru bătălie. Preoții care slujeau noaptea în sanctuar au fost înspăimântați de sunete tainice; pământul s-a cutremurat și s-a auzit o mulțime de glasuri strigând: „Să plecăm de aici.” Marea poartă răsăriteană, care era atât de grea încât cu greu putea fi închisă de către douăzeci de bărbați, și care era asigurată cu druguri imense de fier, înfipte adânc în pavajul de piatră masivă, s-a deschis la miezul nopții, fără vreo intervenție vizibilă. —Milman, Istoria evreilor, cartea a 13-a.

„Timp de șapte ani, un om a continuat să străbată străzile Ierusalimului în lung și-n lat, vestind vaiurile care aveau să vină asupra cetății. Zi și noapte el intona acea cântare funebră sălbatică: „Un glas din răsărit! un glas din apus! un glas din cele patru vânturi! un glas împotriva

Ierusalimului și împotriva templului! un glas împotriva ginerilor și a mireselelor! un glas împotriva întregului popor!”-Ibid. Această ființă stranie a fost întemnițată și biciuită, dar nicio plângere nu i-a ieșit de pe buze. La insulte și abuzuri el nu răspundea decât: „Vai, vai Ierusalimului!” „Vai, vai locuitorilor lui!” Strigătul lui de avertizare nu a încetat până când a fost ucis în asediul pe care îl prevestise.” Marea controversă, 29, 30.

Distrugerea finală a Ierusalimului literal în anul 70 a fost precedată de „semne și minuni” care indicau „dezastru și pieire”. „Semnele” de avertizare s-au manifestat timp de trei ani și jumătate înaintea primului asediu și pe parcursul celor trei ani și jumătate care au dus la distrugere. „Semnele” (la plural) care identificau distrugerea ce urma să vină nu au fost „semnul” de avertizare de a fugi, ci o proclamare a închiderii iminente a timpului de probă.

În vremea călcării în picioare a Ierusalimului spiritual, din 538 până în 1798, „semnul” de avertizare pentru a fugi a fost urâciunea pustiirii, când „acel om al păcatului” a fost „descoperit”, ca „fiul pierzării; care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ceea ce este obiect de închinare; încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu.”

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în locul sfânt, (cel ce citește să înțeleagă.) Matei 24:15.

Când creștinii acelei istorii au recunoscut acel „semn”, au fugit în pustie timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

A fost nevoie de o luptă disperată pentru ca aceia care aveau să fie credincioși să stea neclintiți împotriva înșelăciunilor și urâciunilor care erau deghizate în veșminte sacerdotale și introduse în biserică. Biblia nu era acceptată drept normă a credinței. Doctrina libertății religioase era socotită erezie, iar apărătorii ei erau urâți și proscriși.

După un conflict îndelungat și sever, puținii credincioși au hotărât să rupă orice legătură cu biserica apostată, dacă ea încă refuza să se elibereze de neadevăr și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă aveau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu cutezau să tolereze erori fatale propriilor lor suflete și să dea un exemplu care ar primejdi credința copiilor lor și a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura pacea și unitatea, erau gata să facă orice concesie compatibilă cu credincioșia față de Dumnezeu; dar simțeau că până și pacea ar fi prea scump cumpărată cu prețul sacrificării principiului. Dacă unitatea putea fi asigurată numai prin compromiterea adevărului și a dreptății, atunci să fie dezbinare, ba chiar război. Controversa cea mare, 45.

Pe măsură ce se apropia încheierea celor o mie două sute șaiszeci de ani ai persecuției papale, au fost „semne” (în plural) și, ca în cazul „semnelor” de la sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de zile în care Roma păgână a călcat în picioare Ierusalimul literal; acele „semne” nu au fost semne pentru a fugi.

Mântuitorul dă semne ale venirii Sale și, mai mult decât atât, hotărăște vremea când va apărea cel dintâi dintre aceste semne: 'Îndată după strămtorarea acelor zile se va întuneca soarele, iar luna nu-și va mai da lumina, și stelele vor cădea din cer, iar puterile cerurilor se vor clătina; și

atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului; și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă. Și va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiță, iar ei vor aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă.'

La încheierea mării persecuții papale, Hristos a declarat că soarele se va întuneca, iar luna nu-și va da lumina. Apoi, stelele vor cădea din cer. Și El zice: "Învățați pilda smochinului: Când mlădița lui este încă fragedă și dă frunze, știți că vara este aproape; tot astfel și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că El este aproape, chiar la uși." Matei 24:32, 33, nota marginală.

Hristos a dat semne ale venirii Sale. El declară că putem ști când este aproape, chiar la uși. El spune despre cei care văd aceste semne: „Neamul acesta nu va trece, până când toate aceste lucruri se vor împlini.” Aceste semne au apărut. Acum știm cu certitudine că venirea Domnului este aproape. „Cerul și pământul vor trece”, spune El, „dar cuvintele Mele nu vor trece.” Dorința veacurilor, 631, 632.

Când "cei trei ani și jumătate ai călcării în picioare a Ierusalimului" de către Roma papală se încheiau, a existat o serie de "semne" care au identificat venirea lui Hristos și au inaugurat istoria millerită. Istoria millerită urmează să se repete întocmai, literă cu literă, în zilele din urmă. Acele "semne", care au apărut la "sfârșitul mării persecuții papale", fuseseră prefigurate de "semne" care au apărut la încheierea celor trei ani și jumătate ai călcării în picioare a Ierusalimului, din anul 66 până în 70, de către Roma păgână. Așadar, pe temeiul a doi martori va exista un "semn" al stindardului care este înălțat în ceasul marelui cutremur, care este semnul de avertizare pentru a fugi în istoria Romei moderne, și vor exista, de asemenea, "semne", la plural, care vor avea loc la încheierea perioadei de persecuție a Romei moderne în zilele din urmă.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Citiți capitolul 21 din Luca. În el, Hristos rostește avertismentul: 'Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva, în vreun moment, inimile voastre să se îngreuneze cu îmbuibare, și cu beție, și cu grijile acestei vieți, și astfel ziua aceea să vină peste voi pe neașteptate. Căci ca o cursă va veni peste toți cei ce locuiesc pe fața întregului pământ. Vegheați, așadar, și rugați-vă întotdeauna, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate acestea și să stați înaintea Fiului omului' (Luca 21:34-36).

Semnele vremurilor își găsesc împlinirea în lumea noastră, și totuși, în general, bisericile sunt înfățișate ca adormite. Nu vom lua oare aminte la experiența fecioarelor neînțelepte, care, când a răsunat chemarea: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», au constatat că nu aveau untdelemn în candelile lor? Iar pe când se duceau să cumpere untdelemn, mirele a intrat la ospățul de nuntă împreună cu fecioarele înțelepte, și ușa a fost închisă. Când fecioarele neînțelepte au ajuns la sala de ospăț, au primit un refuz neașteptat. Stăpânul ospățului a declarat: «Nu vă cunosc.» Au rămas afară, stând în picioare pe strada pustie, în bezna nopții. Manuscript Releases, volumul 15, 229.